

2. Zarzut drugi dotyczący zasad określonych w orzecznictwie Unii Europejskiej, w szczególności w wyrokach z dnia 28 października 2021 r., Vialto Consulting /Komisja, C-650/19 P, z dnia 9 lutego 2022 r., QI i in./Komisja i EBC, T-868/16, oraz z dnia 21 stycznia 2014 r., Klein/Komisja, T-309/10.

Skarżący przedstawia warunki, które muszą zaistnieć, aby instytucja europejska poniosła odpowiedzialność pozaumowną wobec obywatela Unii Europejskiej oraz podnosi, że warunki te są spełnione.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa pierwotnego i wtórnego Unii Europejskiej oraz nadużycia władzy przez prezesa.

Skarżący podnosi, że w dniu 12 marca 2020 r. EBC, w osobie swojej prezesa, naruszył art. 127 rozdziału 2 TFUE, zatytułowanego „Polityka pieniężna”, art. 3, 10, 11, 12, 13 i 38 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, jak również art. 17 pkt 17.2 i 17.3 rozporządzenia przyjętego decyzją EBC z dnia 19 lutego 2004 r. ⁽¹⁾. Skarżący wskazuje, powołując się na załączone sprawozdanie techniczne, że spełnione są trzy warunki konieczne do uznania odpowiedzialności EBC oraz brak okoliczności wyłączających.

4. Zarzut czwarty określa, uzasadnia i dokumentuje poniesione przez skarżącego szkodę majątkową, niemajątkową i utracone możliwości.

⁽¹⁾ Decyzja 2004/257/WE Europejskiego Banku Centralnego z dnia 19 lutego 2004 r. przyjmująca Regulamin Europejskiego Banku Centralnego (EBC/2004/2) (Dz.U. 2004, L 80, s. 33), zmieniona decyzją Europejskiego Banku Centralnego EBC/2014/1 z dnia 22 stycznia 2014 r. (Dz.U. 2014, L 95, s. 56).

Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2023 r. – Stan/Prokuratura Europejska

(Sprawa T-103/23)

(2023/C 155/80)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Victor-Constantin Stan (Bukareszt, Rumunia) (przedstawiciel: A. Șandru, avocat)

Strona pozwana: Prokuratura Europejska

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności decyzji stałej izby z dnia 9 grudnia 2022 r. w sprawie karnej nr 1. 000026/2022 badanej przez Prokuraturę Europejską (zwanej dalej „decyzją stałej izby” lub „zaskarżoną decyzją”) oraz aktów następujących po niej jako niezgodnych z prawem i bezzasadnych, na podstawie zarzutów podniesionych w niniejszej skardze, a ewentualnie o stwierdzenie niemożności stosowania postanowień Regulaminu Prokuratury Europejskiej, które są sprzeczne z rozporządzeniem Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażającym wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżący podnosi zasadniczo, że zaskarżona decyzja czwartej stałej izby została wydana z naruszeniem art. 10 rozporządzenia nr 2017/1939, który wymaga, aby stała izba miała dwóch stałych członków oprócz prezesa. Zaskarżona decyzja została wydana przez izbę, w której oprócz prezesa zasiada tylko jeden stały członek, oprócz Prokuratora Europejskiego odpowiedzialnego za nadzór nad sprawą, który uczestniczył w wydawaniu decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2023 r. – UY/Komisja

(Sprawa T-108/23)

(2023/C 155/81)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: UY (przedstawiciel: R. Holzeisen, Rechtsanwältin)